МІНІСТЕСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ
УНІВЕРСИТЕТ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ФАКУЛЬТЕТ ПІДГОТОВКИ, ПЕРЕПІДГОТОВКИ ТА ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ПОДАТКОВОЇ МІЛІЦІЇ
КАФЕДРА СПЕЦІАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН ТА ОРГАНІЗАЦІЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ
СТУДЕНТСЬКОЇ ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЇ

21 жовтня 2021 року

м. Ірпінь

УДК 351.741(477)
ББК 68.301.01(4Укр)

Рекомендовано до друку Вченою радою факультету підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Університету державної фіскальної служби України (протокол від 21.10 2021 № 8).

Організаційний комітет студентської on-line інтернет-конференції

Голова:

Біла В.Р. – в.о. декана Факультету, д.ю.н., доцент

Заступник голови:

Грищук В. Л. – в.о. завідувача кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки, к.ю.н.;

Члени організаційного комітету:

Чмелюк В. В. – професор кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки, к.ю.н., доцент;

ЄРЬОМЕНКО Е. А. – професор кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки, к. пед. н., Заслужений працівник фізичної культури і спорту України, майстер спорту України міжнародного класу, Заслужений тренер України;

Антоненко С. А. – професор кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки, к.н. з фіз.вих. та спорту, доцент;

Параниця С. П. – професор кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки, к.ю.н., доцент;

Бадьора С. М. – доцент кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки, к.пед.н.;

Бухтіяров О. А. – доцент кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки, к.ю.н.;

Буток О. В. – старший викладач кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки;

Тішин А. В. – старший викладач кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки;

Зверєв А. В. – старший викладач кафедри спеціальних дисциплін та організації професійної підготовки.

А 38 **Актуальні проблеми реформування правоохоронних органів України**: тези доповідей студентської інтернет-конференції (21 жовтня 2021 року). Ірпінь: Університет ДФС України, 2021. 70 с.

Автори спрямували свій науковий пошук на дослідження теоретичних аспектів актуальних проблем реформування правоохоронних органів України.

За достовірність фактів, цитат, імен, назв та інших відомостей несуть відповідальність автори.

ЗМІСТ

Іон Олександра АКТУАЛЬНІСТЬ ТА ДОЦІЛЬНІСТЬ СТВОРЕННЯ БЮРО ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ 5

Євлах Валерія УДОСКОНАЛЕННЯ СТРЕСОСТІЙКОСТІ У ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ 9

Яремчук Данило ПРОФЕСІЙНІ ЯКОСТІ СУЧАСНОГО ПРАВООХОРОНЦЯ 12

Лехно Вікторія ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРОКУРАТУРИ 16

Столяр Вікторія ДЕПОЛІТИЗАЦІЯ ПОТОЧНИХ ПРОБЛЕМ РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ 21

Терешкович Зоряна ПРОБЛЕМА ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ У ПІДРОЗДІЛАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ 24

Рильський Богдан СУДОВА ВЛАДА І КОНСТИТУЦІЙНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ОСОБИСТОСТІ 26

Неліпа Діана ПОНЯТТЯ ПРИНЦИПУ ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ 28

Ніколайчук Анастасія АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМАТИКА КАР'ЄРНОГО РОСТУ У КОНТЕКСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ 32

Грицкевич Юлія ДЕРЖАВНИЙ ЗАХИСТ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ 36

Волошина Софія ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ 39

Закусило Олена РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ 41

Микитенко Вікторія РОЛЬ І МІСЦЕ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У ДЕРЖАВІ 45

Ревера Анастасія РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ 48

Федотова Анастасія АКУАЛЬНІСТЬ РЕФОРМУВАННЯ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ 51

Ченцова Євгенія ПРОБЛЕМИ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЩОДО БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ 54

Щербань Каріна РОЗВИТОК СИСТЕМИ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ 57

Якубівська Юлія АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ 60

Панкратова Анастасія ПРОБЕМАТИКА ПРОЯВІВ КОРУПЦІЇ В ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНАХ 63

Тарасюк Карина ПРОБЛЕМАТИКА БОРОТЬБИ ІЗ ЗЛОЧИННІСТЮ В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ 66

СТВОРЕННЯ БЕБ: НОВІ ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Іон Олександра Григорівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Грищук Віктор Леонідович,
к.ю.н., в.о. завідувача кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

28 січня 2021 року Верховна Рада України прийняла в другому читанні і загалом проєкт Закону «Про Бюро економічної безпеки України» № 3087-д від 02.07.2020 р. Метою його створення є ліквідація податкової міліції, оптимізація структури та чисельності органів, які ведуть боротьбу зі злочинами у сфері економіки. У такий спосіб вирішено створити єдиний орган, який займатиметься розслідуванням кримінальних правопорушень у сфері економічної діяльності . Бюро економічної безпеки України – це центральний орган виконавчої влади, на який покладаються завдання щодо протидії правопорушенням, що посягають на функціонування економіки держави. Бюро економічної безпеки України є юридичною особою публічного права та здійснює свої повноваження безпосередньо і через територіальні управління. Вищезазначений правоохоронний орган є досить новим для нашої держави, оскільки у своїй діяльності замінить органи Податкової міліції, економічні підрозділи в Національній поліції та Службі безпеки України, оскільки розслідування фінансових зловживань проводила Національна поліція, окремо – Служба безпеки України, а фіскальними порушеннями займалася податкова міліція [1, с. 117].

На мою думку рішення створити новий орган є хорошою ідеєю. Так як нажаль, на практиці було багато випадків, коли дії податкової міліції носили неправомірний характер. Тому наявність цілої низки інших проблем, активізувала доцільність створення нового правоохоронного органу.

Сьогодні в нашій країні втілено чимало реформаторських заходів юридичного, економічного та організаційного характеру, спрямованих на зменшення впливу криміногенних чинників, зниження рівня корупції тощо. Утворено низку правоохоронних та антикорупційних органів, які комплектуються на суттєво оновлених засадах і принципах. Проте слід зазначити, що робота з боротьби зі злочинністю, особливо з економічною і найбільш небезпечними її викликами і формами, потребує активізації та посилення [2, с. 81].

Я вважаю, що в Україні система державного фінансового контролю не забезпечує належного рівня фінансово-бюджетної дисципліни загалом у державі, на регіональному та місцевому рівнях. Застарілі методи не дають змоги запобігти існуванню негативних явищ чи усунути причини їх виникнення, а лише констатують фінансові правопорушення.

Запропонована модель протидії економічним злочинам стане більш ефективною та зменшить податковий тиск на платників податків. З першого погляду даний законопроект виглядає цілком привабливо, адже він передбачає ліквідацію податкової міліції, оптимізацію структури та штату органів, які протидіють злочинам у економічній сфері, усунення дублювання їхніх функцій за рахунок створення єдиного органу. Але до даного проекту є цілий ряд зауважень зі сторони Європейської Бізнес Асоціації та бізнес середовища України [3, с. 250].

На мою думку створення Бюро економічної безпеки в Україні, без довіри до влади та державних установ, не буде мати жодної перспективи та може призвести лише до додаткового витрачання коштів платників податків на реструктуризацію та збільшення витрат.

Специфічним суб’єктом забезпечення економічної безпеки держави є правоохоронний орган спеціального призначення, що забезпечує державну безпеку України – Служба безпеки України. Відповідно до законодавства Служба безпеки України як один із головних суб’єктів національної безпеки забезпечує захист державного суверенітету, конституційного ладу,

територіальної цілісності, економічного, науково-технічного та оборонного потенціалу України [4, с. 131].

На мою думку питання розподілу повноважень між фіскальними та контролюючими органами у сфері боротьби з порушеннями податкового законодавства повинного розглядатися комплексно, з урахуванням досвіду розвинених держав світу.

Відповідно до законопроекту, діяльність БЕБ складається з двох компонентів – оперативно-розшукової (силовий) і аналітичної частини. Всупереч очікуванням БЕБ в запропонованому варіанті законопроекту не забирає на себе повністю всі фінансові і економічні злочини, якими раніше займалася податкова міліція, СБУ і Нацполіція [5, с. 95].

На мою думку розробниками законопроекту про Бюро економічної безпеки за зразок був обраний досвід Італії, де вже більше двох століть діють органи фінансової гвардії (поліції) – Guardia di Finanza. Фінансова гвардія входить до складу італійських збройних сил, доповнюючи їх як військовий підрозділ.

Отже, можна дійти висновку, що процес реформування податкової міліції в Україні є складним. Доводиться долати спротив низки чиновників і відомств, у яких забирають їхні повноваження. На нашу думку, без глибокого аналізу проблем чинної системи, реформаторські зусилля не дадуть очікуваного результату та не змінять ставлення суспільства, зокрема бізнесу, до фінансової поліції. Результатом роботи нової служби має стати системна протидія всьому спектру економічних правопорушень та зменшення тиску на бізнес. Врахування європейського досвіду протидії економічним та фінансовим правопорушенням дозволить максимально наблизити Україну до європейських стандартів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Карелін В. В. Щодо компетенції бюро економічної безпеки України як суб’єкта запобігання кримінальним правопорушенням у сфері економічної

діяльності. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2021. № 1. С. 116-119.

2. Пузирна Н. С. Правові аспекти створення та діяльності Бюро економічної безпеки України. *Juris Europensis Scientia*. 2021 Вип. 2. С. 80-83.

3. Лисенко В. В., Комишнюк Ю. О. Бюро економічної безпеки: шляхи взаємодії під час розслідування фінансових злочині. *Управління публічними фінансами та проблеми забезпечення національної економічної безпеки* [Електронне видання]: збірник тез Міжнародного податкового конгресу (м. Ірпінь, 3 грудня 2020 р.). Ірпінь: Університет ДФС України, 2020. 1421 с. (Серія «Податкова та митна справа в Україні»; т. 163). Панель 3, 2020. С. 249-252.

4. Парфентій Л. А. Правоохоронні органи у сфері економічної безпеки: українські реалії та перспективи. *Право і безпека*. 2020. № 4 (79). С. 130-136. DOI: https://doi.org/10.32631/pb.2020.4.20.

5. Баграй Я. Г. Аналіз поданих законопроектів щодо реалізації окремих положень діяльності Бюро економічної безпеки України *Збірник статей здобувачів вищої освіти другого (магістерського) рівня факультету підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Університету ДФС України* : у 3-х ч. Ч. 2. Ірпінь : Університет ДФС України, 2020. 228 с. (Серія «Наукові роботи студентів УДФСУ», т. 24). 2020. С. 94-100.

СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК СТРЕСОСТІЙКОСТІ У ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Євлах Валерія Євгеніївна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Грищук Віктор Леонідович,
к.ю.н., в.о. завідувача кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Стрес – це наші особисті відчуття. Цей стан індивідуальний і породжується нами. Він прямо не повязаний з тим, що нас оточує; зовнішні фактори лише запускають нашу внутрішню дзеркальну реакцію – суто індивідуальну [1, с. 57]. Доцільність вивчення проблеми стресостійкості позначається в тому що стійких ресурсів людей у нашому, повному труднощів, житті не вистачає для результативної взаємодії людей з можливими проблемами.

Сучасний правоохоронець має орієнтуватися в розширеному соціальному просторі, виявляти внутрішню гнучкість, різноманітність інтересів, прагнути до самовдосконалення, усвідомлювати теперішнє як особливо значимий часовий вимір людського буття. На нашу думку, стресостійкість працівників правоохоронних органів – це одна з основних професійних якостей, яка вкрай необхідна для успішної реалізації в даному виді діяльності.

На сучасному етапі працівники правоохоронних органів перебувають під впливом багатьох екстримальних, небезпечних та стресових ситуацій, що негативно впливають на їх ментальне здоров'я. Тому вони мають знатися та володіти психологічними засобами, які зменшать втрати психологічного та фізичного стану. Екстремальні умови діяльності, у яких часто перебувають працівники органів внутрішніх справ, можна охарактеризувати з психологічної точки зору, як події з сильним психотравмуючим впливом на психіку співробітника. Цей вплив може бути як сильним та одноразовим, так і інтенсивним та багаторазовим [2, с. 93]. Найголовнішими факторами стресу у

робітників правоохоронної діяльності є: ситуації що загрожують життю і здоров'ю людей навколо них та їх самих, проблеми які вимагають великої концентрації уваги, обставини, в яких потрібно швидко приймати тяжкі рішення та висока відповідальність за них.

Як показав аналіз літератури з проблеми, на цей час, з одного боку, накопичена значна кількість результатів багатопланових досліджень, присвячених вивченню стресостійкості працівників правоохоронних органів, а з іншого боку – багато авторів відзначають складність і багато у чому суперечливість, а також недостатність концептуальних і методологічних розробок даного психологічного феномена.

При пізнанні психологічних особливостей формування витримки до стресу у майбутніх правоохоронців установлено, що утворення стресостійкості та життєстійкуості у правоохоронців на етапі професійного навчання носить стихійний характер і створюється поетапно через підвищення рівня усвідомлення своїх особливостей і зміни співдіяння [3, с. 18].

Науковець зазначає, що в основі найважливіших чинників, що детермінують рівень стресостійкості та життєстійкості майбутніх правоохоронців під час їх навчання у Вищому військовому навчальному закладі лежать: високий рівень сформованості професійних навичок та вмінь і його адекватна самооцінка, інтровертованість, інтервальний локус контролю, мотивація досягнення успіху, високий інтелектуальний розвиток, адекватна моральна нормативність, високий рівень розвитку комунікативних навичок.

Отже, ми зрозуміли, що стресостійкість потрібно формувати іще під час навчання на майбутніх правоохоронців і виховувати у собі непокірність до будь-яких життєвих ситуацій, щоб не зважаючи ні на що тверезо оцінювати проблему, яка виникла. Також освітня політика вищого навчального закладу має бути орієнтована на підвищення психологічного комфорту в освітньому середовищі. Та створити умови для розвитку стресостійкості студентів у процесі вивчення навчальних дисциплін, за рахунок вивчення ними основними стратегіями управління стресом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Стрес та стресостійкість в діяльності працівників правоохоронних органів: навчально-методичний посібник / Бардин Наталія, Жидецький Юрій, Когут Ярослав, Пряхіна Наталія, Ясінський В'ячеслав. Львів, 2020. 119 с.

2. Психологічні засади забезпечення службової діяльності працівників правоохоронних органів: матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції (в авторській редакції), (м. Кривий Ріг, 07 лютого 2019 року). Кривий Ріг, 2019. 493 с.

3. Кім К. В. Особливості розвитку стресостійкості майбутніх правоохоронців у процесі професійної підготовки: автореф. дис... канд. психол. наук: 19.00.09. Ун-т цив. захисту України. Х., 2008.

ПРОФЕСІЙНІ ЯКОСТІ СУЧАСНОГО ПРАВООХОРОНЦЯ

Яремчук Данило Максимович,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Грищук Віктор Леонідович,
к.ю.н., в.о. завідувача кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Правоохоронна діяльність – це державна діяльність, яку провадять спеціально уповноважені органи з метою суворого дотримання встановленого законом порядку.

Сучасний правоохоронець будь-якого напряму діяльності має досконало володіти системою професійно-психологічних знань про правоохоронну діяльність, знати закономірності психології поведінки особистості, груп і професійних колективів у сфері правопорядку, набути певних професійно значущих якостей.

Компетентна у певній галузі людина володіє певними знаннями та здібностями, які дозволяють їй ефективно діяти в ній.

Професійно важливі особистісні якості працівників правоохоронних органів такі:

- особистісно-мотиваційна компетентність;
- загальнокультурна компетентність;
- соціальна компетентність.

Вони сприяють ефективному освоєнню професії, успішному виконанню професійних функцій і формуванню професійної компетентності.

До професійної компетентності правоохоронців належать певні знання, уміння, навички та якості, а саме:

– методологічна компетентність, що передбачає: знання принципів, методів, форм, процедур пізнання; сформованість світогляду; розвиненість умінь з організації та проведення професійних досліджень; знання норм та уміння їх застосовувати у процесі вирішення проблемних ситуацій; здатність

до інноваційної діяльності, критичного осмислення; уміння прогнозувати, проектувати та управляти процесом професійної діяльності;

– практично-діяльнісна компетентність, що передбачає сформованість знань і умінь, потрібних для здійснення різних видів діяльності, уміння мотивувати і планувати, здійснювати аналіз, оцінку та контроль;

– економіко-правова компетентність, що передбачає сформованість умінь і знань основ ринкової економіки, трудових відносин, менеджменту, а також знання законів і підзаконних актів, потрібних для якісного провадження правоохоронної діяльності;

– інформаційна компетентність, що передбачає володіння новими інформаційними технологіями, принципами і способами їх використання;

– управлінська компетентність, яка передбачає: сформованість знань основ теорії управління; розвиненість інформаційних, аналітичних, організаційних, контрольно-діагностичних умінь, а також умінь планування, координації, регулювання, визначення цілей; розвиненість умінь організовувати професійну діяльність підлеглих, впливати на вчинки та поведінку своїх колег;

– комунікативна компетентність, яка передбачає сформованість знань, умінь та якостей особистості, що сприяють ефективній взаємодії з іншими суб’єктами їх професійної діяльності та ефективному перебігу цієї діяльності.

Ще одним необхідним елементом професійної компетентності працівника правоохоронної структури є сформованість у нього професійного самоаналізу, що залежить від уміння займати певну позицію, а також оцінки самосвідомості (адекватна оцінка різних аспектів власної діяльності, власної особистості, власної поведінки, що сприяє продуктивній взаємодії та вирішенню професійних завдань).

Отже, якщо у працівника правоохоронної справи сформовано зазначені ключові компетентності, то можна говорити про сформованість його професійної компетентності.

Важливим чинником соціального розвитку особистості і невід'ємною складовою її психічної зрілості, крім професійної компетентності, є професіоналізм.

Професіоналізм складається з таких компонентів:

– професіоналізм знань (це основа формування професіоналізму в цілому);

– професіоналізм спілкування (це передбачає взаємодію суб'єктів професійної діяльності з метою пізнання та обміну інформацією за допомогою різних засобів комунікацій у процесі сумісної роботи);

– професіоналізм самовдосконалення.

З огляду на зазначені складові професіоналізму професіоналом можна вважати працівника правоохоронного органу, який відповідає таким критеріям:

– особисто тяжіє до професії, мотивований до праці в ній, задоволений нею;

– освоює норми професії, досягає в ній майстерності;

– використовує способи й технології, необхідні для ефективної професійної діяльності;

– досягає результатів у своїй професійній діяльності;

– прагне індивідуалізувати свою працю, а також усвідомлено розвиває свою індивідуальність засобами професії;

– досягає потрібного рівня професійних якостей, знань і умінь;

– має й усвідомлює перспективу, зону свого найближчого професійного розвитку, робить все можливе для її реалізації;

– відкритий для постійного професійного навчання, накопичення досвіду;

– соціально активний;

– відданий професії, прагне підтримувати її престиж навіть у складних умовах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Шевцов С. О. Формування професійно-психологічної компетентності у працівників правоохоронних органів України як складової професійної підготовки». URL: http://elar.naiau.kiev.ua/bitstream/123456789/1909/1/%D0%A8%D0%B5%D0%B2%D1%86%D0%BE%D0%B2%20%D0%A1.%D0%9E..pdf

2. Гарасимів О. І. Формування професіоналізму органів внутрішніх справ на етапі розбудови демократичного суспільства. URL: http://ena.lp.edu.ua/bitstream/ntb/27946/1/021_080_083.pdf

3. Пасько О. М. Професійно-важливі якості, як структурний компонент компетентності фахівця ОВС. URL : https://scienceandeducation.pdpu.edu.ua/doc/2008/8_9_2008/20.pdf

ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРОКУРАТУРИ

Лехно Вікторія Юріївна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Грищук Віктор Леонідович,
к.ю.н., в.о. завідувача кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Актуальність обраної теми зумовлена необхідністю продовження реформи прокуратури, в аспекті якого заслуговують на першочергову увагу конституційні основи правового статусу цього органу. Конституція України посідає найвище за юридичною силою місце в системі правового регулювання прокуратури, з огляду на що її норми визначають загальний напрям реформування прокуратури, а з іншого – обмежують його, тому потребують зваженої наукової оцінки.

Сучасна реформа прокуратури має бути спрямована на подальше вдосконалення її конституційно-правового статусу з метою забезпечення безперешкодної реалізації прав особи, що в свою чергу сприятиме перетворенню цієї конституційної системи органів на правозахисний інститут.

Прийняття 14 жовтня 2014 року нового Закону України «Про прокуратуру» надало оптимістичний поштовх науковцям, практикам, політикам та ЗМІ щодо вироблення найбільш оптимальної та ефективної моделі реформування прокуратури як правозахисного інституту в контексті реалізації євроінтеграційних прагнень української держави. На підставі даних отриманих у результаті аналізу низки науково-літературних джерел та нормативно-правових актів різної юридичної сили ми дійшли висновку, що віднесення прокуратури до системи судової влади є безумовною вимогою одночасного наближення, як судової влади, так і прокуратури до європейських стандартів правосуддя.

Незважаючи на те, що основні аспекти конституційно-правового статусу прокуратури в Україні закріплені в Конституції України та Законі України «Про прокуратуру», положення ряду законодавчих актів, що регулюють права, обов'язки й відповідальність органів прокуратури, не відповідають положенням Основного Закону та сучасним європейським стандартам функціювання аналогічних інституцій. Ця обставина, своєю чергою, вказує на наявність теоретичної і практичної потреби всебічного дослідження проблематики конституційно-правового статусу прокуратури в контексті її інтеграції до органів правосуддя. Водночас компетенції, якими була наділена прокуратура на етапі становлення Незалежності України, не давали можливості перетворити її на інститут захисту інтересів суспільства, держави й особи європейського зразка. З цією метою держава задекларувала та розпочала ряд правових реформ, які мали втілити зазначені трансформаційні процеси в життя, проте на сьогодні вони не досягли своєї мети. Варто відзначити провідну роль правових реформ, задекларованих та розпочатих у державі, як чинника, що зумовлює трансформаційні процеси при її

перетворенні від контрольно-наглядового органу до європейського правозахисного інституту. Проте за період незалежності всі реформи прокуратури зводились лише до двох напрямів: позбавлення її окремих функцій та зміна чисельності прокурорів, переважно в бік зменшення їхньої кількості. Зміну принципів, методів та стандартів функціювання прокуратури жодна з реформ не 14 охопила. Проте реформування саме конституційного статусу та функцій прокуратури й має бути ціллю реформи, без чого наблизити прокуратуру до її аналогів у демократичних країнах неможливо.

Звертаємо увагу, що сучасна реформа прокуратури має бути спрямована на подальше вдосконалення її конституційно-правового статусу з метою забезпечення безперешкодної реалізації прав особи. Прийняття 14 жовтня 2014 року Закону України «Про прокуратуру» стало новим нормотворчим імпульсом щодо вироблення оптимальної та ефективної моделі реформування вітчизняної прокуратури. Тож, за хронологічні межі дослідження взято весь період існування органів прокуратури в умовах української незалежної держави, починаючи з моменту її проголошення 24 серпня 1991 року, з метою застосування більш глибокого підходу до осмислення проблематики конституційно-правового статусу прокуратури та вироблення концепції щодо її вдосконалення шляхом проведення правових реформ.

Отже, обрана тема дослідження є актуальною з позиції теорії та практики організації і діяльності прокуратури України, удосконалення її конституційно-правового статусу в умовах реформування.

В цілому, у результаті проведеного компаративного аналізу конституційно-правового статусу зарубіжних прокуратур та шляхів його удосконалення в європейських державах можна дійти до таких найважливіших висновків та узагальнень у контексті пошуку оптимальної моделі конституційної модернізації прокуратури України на сучасному етапі: а) спільною рисою процесів удосконалення конституційно-правового статусу прокуратур переважної більшості європейських держав в частині визначення їх місця та ролі серед органів державної влади є мета забезпечити незалежність

діяльності прокурорів, включаючи найвище керівництво, від політичних органів, що виражається, зокрема, у тенденції відокремлення систем органів прокуратури від виконавчої гілки влади, а посади Генерального прокурора – від посади Міністра юстиції, а також в усуненні політичних органів (глава держави, уряд, парламент, центральні органи виконавчої влади тощо) від безпосереднього вирішення кадрових питань у системі прокуратури та видання індивідуальних актів з організаційних питань її функціонування; б) діяльність органів прокуратури поза межами кримінальної юстиції є цілком допустимою та знаходить своє відображення у законодавстві більшості європейських держав, у тому числі – через наділення прокуратури координаційними функціями – функцією координації досудового слідства (процесуального керівництва) та / або функції координації боротьби зі злочинністю (право на обов'язковість виконання вказівок прокурора щодо усунення причин та умов скоєння злочинів, а також вироблення загальної стратегії попередження та подолання злочинності на певній території чи в країні в загалом); в) в європейських державах з правовими системами, що відносяться до континентальної (романо-германської) правової сім'ї, загальним нормативно-джерельним підходом до регулювання правового конституційно-правового статусу прокуратури є закріплення норм щодо структури, функцій, повноважень, вищих керівних органів та посадових осіб прокуратури як безпосередньо у конституціях, так і в спеціальних комплексних законах інституціонального характеру про прокуратуру; г) пріоритетною сферою функціональної діяльності прокуратури в усіх європейських державах є сфера кримінальної юстиції, що включає як кримінальне переслідування (зокрема підтримання державного обвинувачення у суді), так і наглядові функції за органами досудового слідства, але водночас у законодавстві розвинутих правових держав виключається можливість прокурорського нагляду за законністю у рішеннях та діях (бездіяльності) суду в межах його процесуальної діяльності; д) при проведенні посттоталітарної конституційної модернізації органів

прокуратури, яка включала усунення прокуратури від т. з. «загального нагляду», іманентно притаманного органам прокуратури тоталітарних держав у колишніх соціалістичних європейських державах паралельно з виключенням відповідних положень з конституцій та нормативно-правових актів про прокуратуру створювалися ефективні спеціальні органи забезпечення прав і свобод людини та громадянина, законних інтересів суспільства і держави, а крім того – здійснювалася комплексна велика судова реформа, що гарантувала належну якість та справедливість судочинства при застосуванні суб'єктами правових відносин судового способу захисту порушених прав та свобод.

Означені особливості та тенденції удосконалення та визначення конституційно-правового статусу прокуратури в європейських державах, на наш погляд, мають бути обов'язково враховані при проведенні конституційної модернізації інституту прокуратури в Україні, що сприятиме зближенню національної правоохоронної системи з європейською моделлю й гармонізації українського конституційного законодавства з основоположними рамковими принципами та стандартами європейського права.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. URL : http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/8810/Mykolenko%20APP_58-28.pdf?sequence=1

2. URL : https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/17335/1/ Lapkin_48-51.pdf

3. URL : http://elar.naiau.kiev.ua/bitstream/123456789/18227/4/dis_skybenko_.pdf

ДЕПОЛІТИЗАЦІЯ ПОТОЧНИХ ПРОБЛЕМ РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Столяр Вікторія Сергіївна,
здобувач вищої освіти бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБА – 19-2,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Бадьора Сергій Миколайович,
к.пед.н., доцент кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

На сьогоднішній день, актуально важливим питанням залишається деполітизація органу Національної поліції України. Багато хто з нас, занотує факт в чому ж саме проявляється деполітизація правоохоронного органу? Ми схиляємось до думки, що саме процес деполітизації системи НПУ, має здатність мінімізації на політичному впливі діяльності працівників, забезпечити професійний підхід до стратегічного розвитку органів правопорядку.

В даний час в контексті збройного конфлікту в деяких регіонах України, який негативно впливає на політичну, економічну та соціальну ситуацію не тільки в цих регіонах, а й в цілому в Україні, питання забезпечення правопорядку та безпеки громадян посідає пріоритетне місце. У зв'язку з цим, система Національної поліції України за останні роки докорінно змінилася, оскільки філософія та принципи роботи цього правоохоронного органу змінилися від трансформації міліції до поняття «поліція».

Зміни на законодавчому рівні, почали відбутися у грудні 2014 року, у зв’язку з революційними подіями на території України. Міністерство внутрішніх справ України направило до Верховної Ради України законопроект про створення Національної поліції. У жовтні 2014 року було схвалено стратегію створення органу поліції та запропоновано ряд пропозицій щодо діяльності, а саме:

– встановлення ефективного громадського контролю;

– забезпечення постійного зв'язку з поліцейськими підрозділами інших держав;

– запровадження ефективної системи підзвітності суспільству;

– професіоналізм персоналу, скорочення його чисельності [4].

Попри всі зміни, ряд завдань залишається невирішеним, а рівень злочинності не зменшується, що свідчить про необхідність подальших змін та вдосконалення у функціонуванні цього правоохоронного органу. У 2015р. новий Закон «Про Національну поліцію» було прийнято, і у ст. 1 Закону цей правоохоронний орган був визнаний центральним органом виконавчої влади, який служить суспільству, шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [3].

Значну увагу, слід звернути на проблематику корупції у законодавстві. Зокрема, підкреслимо, щодо прозорого відбору поліцейських із участю громадськості у боротьбі з корупцією у правоохоронних органах, слід ставитися кваліфіковано, адже громадський контроль має бути, насамперед, комплексним, повним та прозорим. Як підкреслюють відомі вчені та громадські діячі, прозорий відбір поліцейських за участю громадськості – це серйозний важіль у боротьбі з корупцією у правоохоронних органах [1, с.146]. Кожний громадянин повинен мати можливість контролювати розгляд своєї справи та бути належним чином поінформованим про результати такого провадження.

Відповідно до плану, контроль також має здійснюватися органом вищого рівня, а результати справи мають бути відомі громадськості. У цьому випадку для виявлення порушень мають бути дієві та доступні механізми захисту прав громадян та реагування на ці порушення з боку прокурора, вищих посадових осіб Національної поліції. У разі виявлення фактів або виникнення аргументованої підозри щодо дій посадової особи України в інтересах представників політичних сил така посадова особа має бути відсторонена від виконання обов'язків та стає об'єктом внутрішнього розслідування [2, с. 164].

Підсумовуючи, висловлюємо свою думку, для того, щоб зменшити проблеми у реформуванні Національної поліції України, слід запровадити прийняття Поліцейського кодексу України. Безумовно, що це складна законодавча ініціатива, але ми вважаємо, що і дуже важлива та актуальна на законодавчому рівні України. Оскільки запровадить особливість гарантування надійного конституційного забезпечення безпеки людини, суспільства, держави від сучасних загроз, небезпек і ризиків та вдосконалить діяльність правоохоронного органу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Корнієнко М. Окремі аспекти реформи МВС. *Юридичний вісник*. 2015. № 4(37). С. 145–148.

2. Криштанович М. До питання про завдання і напрями сучасного реформування органів внутрішніх справ України. *Ефективність державного управління*. 2015. № 42. С. 162–168.

3. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. № 580- VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2015. № 40–41. ст. 379.

4. Стратегія розвитку органів внутрішніх справ України. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 р. № 118-р. URL: https://ips.ligazakon.net/document/FN006842.

ПРОБЛЕМА ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ У ПІДРОЗДІЛАХ НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ

Терешкович Зоряна Ігорівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Бадьора Сергій Миколайович,
к.пед.н., доцент кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України,

На даний час проблема захисту персональних даних дуже актуальна. Зараз працює дуже багато шахраїв, які можуть через Інтернет мережу викрасти персональні дані. Для отримання інформації вони можуть використовувати: паролі, номера телефонів, номера банківських карток.

Зазначимо, що Закон України «Про захист персональних даних» докладно не регулює питання відповідальності за порушення законодавства у сфері захисту персональних даних, а містить лише бланкетну норму, яка відсилає до іншого (спеціального) законодавства, вказуючи, що «порушення законодавства про захист персональних даних тягне за собою відповідальність, встановлену законом» (ст. 28 Закону) [1].

Розвиток правового законодавства у сфері персональних даних актуалізує потребу врегулювання належного процесу функціонування правового механізму забезпечення захисту персональних даних про особу відповідно до європейських стандартів. У Конституції України зазначено, що без згоди особи не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [2, ст 296].

Однак несанкціоноване використання персональних даних про особу чи опрацювання інформації з порушенням вимог закону можуть призвести до серйозних наслідків. Основною проблемою в діяльності Національної поліції є порушення вимог законодавства у сфері оброблення персональних даних про

особу, а саме щодо забезпечення конфіденційності заходів правової безпеки під час обробки даних про особу. У разі зловживань з боку правоохоронців технологічними ресурсами, які збирають дані про особу, зокрема про расове або етнічне походження, політичні, релігійні чи світоглядні переконання, членство в політичних партіях і професійних спілках, засудження до кримінального покарання, а також даних, що стосуються здоров'я, статевого життя, біометричних або генетичних даних, особа стає потерпілою від незаконного несанкціонованого оброблення персональних даних [2, ст 300].

Для підвищення рівня захисту персональних даних про особу в базах даних Національної поліції необхідно: 1) розробити чітку інструкцію щодо порядку оброблення та накопичення персональних даних про особу в базах персональних даних; 2) видати постанову щодо захисту та збереження інформації, яка містить персональні дані про особу, з обмеженим доступом; 3) видати наказ у системі Національної поліції про ведення баз персональних даних працівників; 4) визначити вповноважений орган з питань захисту персональних даних і притягнення до відповідальності за незаконну обробку й доступ до них без письмової згоди фізичної чи юридичної особи; 5) розробити кодекс України про захист персональних даних [2, ст 301]. Ми вважаємо, що захист персональних даних повинен бути надійним. Адже шахраї любим методом можуть дістатись до інформації. Також не потрібно розголошувати інформацію постороннім людям.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Про захист персональних даних : Закон України від 1 червня 2010 №2297-VI (у редакції від 20 березня 2020 р.). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text.

2. URL: https://philosophy.naiau.kiev.ua/index.php/lawjournal/article/view/821/829

СУДОВА ВЛАДА І КОНСТИТУЦІЙНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ

Рильський Богдан Геннадійович,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Бухтіяров Олексій Анатолійович,
к.ю.н., доцент кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Судовий захист прав і свобод людини – це самостійна функція держави, права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, утвердження й забезпечення прав і свобод є головним обов'язком держави; звернення до суду за захистом конституційних прав і свобод людини та громадянина безпосередньо на підставі Конституції України. Це є важливою складовою верховенства права, взаємовідносин людини та суду, задля захисту прав людей та громадян.

Судова влада є одним із найефективніших засобів захисту прав людини від порушень. Судова форма захисту визнається вищою формою захисту прав і свобод людини, яка забезпечує їй максимум процесуальних гарантій, а право на судовий захист – це засіб забезпечення передбаченої законом можливості людини звертатися до суду за захистом своїх прав і свобод.

Судова форма захисту є вищою, порівняно з іншими, несудовими засобами, формою захисту суб'єктивних прав, свобод і законних інтересів, яка забезпечує всім зацікавленим особам максимум процесуальних гарантій. Тому право на судовий захист виступає засобом забезпечення передбаченої законом можливості людини звертатися до органів правосуддя за захистом її прав і законних інтересів» [1].

За своєю сутністю захисту прав і свобод людини являє собою сукупність заходів організаційно-правового характеру, що спрямовані на правовий захист, усунення перешкод для реалізації суб'єктивних прав, відновлення

порушених прав і застосування заходів покарання до суб'єкта правопорушення.

Правосуддя, що здійснюється судами, є надійнішим та цивілізованим способом захисту прав і свобод людей та громадян, а судова форма захисту прав і свобод людини є найбільш демократичною й максимально. Зокрема, Конституцією України передбачається низка гарантій, однією із яких є право судового захисту, що передбачена статтею 55 Конституції України, згідно з якою права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Це означає, що кожному гарантується захист прав і свобод у судовому порядку.

Суд не може відмовити у правосудді, якщо громадянин України, іноземець, особа без громадянства вважають, що їх права і свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод. Відмова суду у прийнятті позовних та інших заяв, скарг, оформлених відповідно до чинного законодавства, є порушенням права на судовий захист, яке згідно зі статтею 64 Конституції України не може бути обмежене [2].

Отже, судова влада є одним із найефективніших засобів захисту прав людини від правопорушень. Конституційний захист прав особистості передбачає низку гарантій, одна з яких є право судового захисту. Це означає, що кожному гарантується захист прав і свобод у судовому порядку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гаврильців М.Т. Захист законного інтересу як передумова на звернення до адміністративного суду: поняття, сутність, види. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія «Юридична»*. 2016. Вип. 4. С. 161–171.

2. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадян Проценко Раїси Миколаївни, Ярошенко Поліни Петрівни та інших громадян щодо офіційного тлумачення статей 55, 64, 124 Конституції України (справа за зверненнями жителів міста Жовті Води) від 25 грудня 1997 року № 9-зп.

ПОНЯТТЯ ПРИНЦИПУ ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ

Неліпа Діана Олексіївна,
здобувач вищої освіти бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП – 21-3,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Параниця Сергій Павлович,
доцент, к.ю.н., доцент кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Стратегію державотворення і законодавчої та правозастосовної діяльності можна розглядати як доктринальну модель послідовних, активних та скоординованих дій, необхідних для досягнення суспільно важливої, глобальної для такого роду діяльності, довгострокової мети.

Принципи права, як сформовані в процесі розвитку правосвідомості та природного права та закріплені в законах, міжнародних правових актах і правових позиціях Європейського суду з прав людини, основоположні морально-правові фундаментальні ідеї, в силу свого змісту і цінності є фундаментом правничої стратегії, визначають доктринальну цінність правової системи, гармонізують всю систему правових норм, виступають першоджерелом окремих інститутів і норм права (є генетичною підвалиною, хромосомним набором системи права), надають глибокої єдності регулятивним механізмам права, визначають особливості й доктринальні якості галузі права, дають юридичну базу для тлумачення конкретних норм та вирішення суперечливих питань, сприяють правильному пізнанню та застосуванню норм права, вносять упорядкованість у розв'язанні питань, відносно яких є прогалини в праві, при конкуренції правових норм та у випадках застосування права за аналогією, служать основою й вихідним положенням для подальшого розвитку правничої доктрини та законодавчих актів.

В основі кожного принципу права, – слушно мовить С. П. Погребняк, – лежить певна ідея: спочатку вона виникає лише спорадично, як мрії окремих

розумів чи легкий відтінок інших форм духовності; поволі вона втілюється в соціальних практиках, поступово набуваючи визнання і вимагаючи реформ існуючого порядку. Загальні ідеї є рушійною силою, що веде суспільство від одного стану до іншого… Принципи, спрямовані на утвердження, забезпечення та захист суспільних цінностей, нерідко ґрунтуються на «природній справедливості, тому традиційно пов'язуються з концепцією природного права і символізують дух права. Вони мають найбільш загальний, абстрактний характер. Вони визначають зміст системи права та її структурних елементів, а також напрямки їх подальшого розвитку, є свого роду стрижнем, родзинками юридичних конструкцій. Вони ніби розчинені в праві і пронизують його норми і інститути. Вони мають пріоритет над іншими нормами права і більшу стійкість» [1].

У своїй сукупності принципи права мають утворювати злагоджену систему єдиних по своїй спрямованості на забезпечення мети права і не суперечливих один з одним основоположних начал визначального характеру, в якій кожен із принципів має свою самостійну концептуально-доктринальну сутність і правогенетичну цінність, виступаючи першоджерелом окремих правових інститутів, органічно поєднаний з іншими засадами, а всі вони разом взяті складають основу гарантій істини, захисту прав і свобод людини та забезпечення справедливості правовідносин [2].

В. Волоско у роботі «Демократичні принципи діяльності органів внутрішніх справ» зазначає, що при дослідженні принципів необхідно зважати на те, що наука управління вивчає загальні та спеціальні закономірності соціального управлінні і виробляє на основі їх пізнання принципи, правила, методи та прийоми управлінської діяльності.

Наприклад, у ст. 3 Закону України від 12 листопада 2015 року «Про Державне бюро розслідувань» передбачені принципи «справедливості», «неупередженості», «незалежності», «політичної нейтральності і позапартійності». Думається, що окрім політичної нейтральності, слід вести мову і про релігійну нейтральність та толерантність. У Законі України від 14

жовтня 2014 року «Про Національне антикорупційне бюро України» згадується новий принцип «відкритість для демократичного цивільного контролю».

У ст. 4 Закону України від 2 червня 2016 року «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» в системі принципів діяльності названих органів названі засади «справедливості, неупередженості та об'єктивності», «фіксування технічними засобами», «розумності строків виконавчого провадження», а також принцип пропорційності, який визначений тут як принцип «співмірності заходів примусового виконання рішень та обсягу вимог за рішеннями».

Законом України від 2 липня 2015 року «Про Національну поліцію» декларуються такі принципи, як «відкритість та прозорість», «дотримання прав і свобод людини», «політична нейтральність». Але в цьому законі чомусь не закріплюються такі важливі принципи, як принципи «справедливості, неупередженості та об'єктивності», «розумності строків провадження» та «пропорційності» (співмірності застосування засобів примусу), не знайшлося місця тут і для принципу поваги до честі, гідності та репутації особи. До того ж принцип політичної нейтральності ігнорується при призначенні міністра, а запроваджуваний буцімто новий принцип прозорості потребує юридичної визначеності та узгодженості з принципами таємниці слідства та презумпції невинуватості, що може привести до висновку про його занадто обмежену дію, а по суті – про його надуманість, номінальну теоретичну і практичну значимість та скоріш за все лише популістську цінність.

Таким чином, принцип як фундаментальна основа діяльності правоохоронного органу – це не готові інструкції, тим більше універсальні правила, керуючись якими правоохоронці могли б автоматично досягати високих результатів. Вони не змінюють спеціальні знання, ні досвід, ні майстерність.

Отже, принципи як фундаментальна основа діяльності правоохоронного органу – це об'єктивно властиві цьому виду діяльності відправні засади,

незаперечні вимоги, які ставляться перед даними органами щодо здійсненя ними правової охорони, виражають найважливіші закономірності цього типу відносин і відрізняються універсальністю, вищою імперативністю, загальною значимостю та стабільністю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Погребняк С. Принципи права: доктринальні питання. *Право України*. 2013. № 9. С. 217-218.

2. Тертишник В. Принципи права та стратегія і практика судово-правової реформи. URL: https://ukrainepravo.com/scientific-thought/naukova-dumka/tuyrshchyty-tuava-kha-fkhuakhyegkya-k-tuankhyna-ftsesvs-tuavsvsl-uyechsupy/

АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМАТИКА КАР'ЄРНОГО РОСТУ У КОНТЕКСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Ніколайчук Анастасія Олександрівна,
здобувач вищої освіти бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП – 21-3,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Параниця Сергій Павлович,
доцент, к.ю.н., професор кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Новелізація національних стандартів забезпечення прав і свобод людини і громадянина зумовлює необхідність якісних перетворень у сфері діяльності правоохоронних органів. Сьогодення України як незалежної держави тісно пов'язано з наявною проблемою діяльності правоохоронних органів, зокрема у питаннях кар'єрного росту.

Умови прийняття на службу в правоохоронні органи є важливішим принципом успіху правової реформи. Належно сформований особистий склад відомства – запорука ефективної роботи. Досягти цього досить складно через необхідність наявності в кандидата на посаду логічного розуму, швидких здібностей, різносторонніх знань, набутих шляхом багаторічного вивчення та практики.

Розвиток кар'єри у діяльності працівника правоохоронного органу здійснюється в умовах динамічної технологізації та інформатизації соціально-економічних відносин, що зумовлює необхідність здійснення професійної діяльності на засадах системного вдосконалення професійних знань та умінь у відповідності з вимогами конкретних умов праці

Поняття «кар'єра» стало використовуватися порівняно недавно. Однак, ще не вироблено єдиної трактовки змісту поняття «кар'єра» та її складових. Термін «кар'єра» має багато значень [1].

Кар'єра − один з феноменів, що заслуговує пильної уваги як в контексті наукового знання, так і з боку суспільства. Причиною цього є той факт, що в різні історичні періоди в це поняття люди вкладали різне значення, та і

ставлення до тих, хто прагне побудувати свою кар’єру, також змінилося [2, с. 118].

Представники соціально-психологічного напрямку визначають кар’єру як просування людини в організаційній ієрархії, послідовність занять протягом життя та як один із показників індивідуального професійного життя людини, досягнення бажаного статусу й відповідного рівня життя, а також досягнення визнання та слави [2, с. 119]. Основними критеріями успішної кар’єри, як вважають психологи, є задоволення життєвою ситуацією у результаті професійної діяльності й соціальний успіх як наслідок самореалізації.

Кар’єрний розвиток – це результат формування управлінських кадрів організації, де перспективним надається можливість спробувати виконувати окремі управлінські функції. Кар’єрний ріст – це результат зусиль організації щодо прогнозування і планування її успіхів в подальшому [3, с. 307].

Дійсно, моральний фактор в останні роки втратив своє значення в службовій характеристиці службовців і їх кар’єрного зростання. Цікавими в цьому плані є результати соціологічних досліджень. На те, що цей фактор «дуже впливає» на службове просування, вказує кожний четвертий службовець, «впливає, але не дуже» – кожен третій, а майже половина службовців вважає, що цей фактор «взагалі не впливає на службову кар'єру» [4, с. 314].

Головною метою такого дослідження має стати розробка складових та формування сукупної моделі професійних компетенцій, які б чітко відображали: посилення вимог до професійних та моральних якостей осіб, які виконують правоохоронні функції; адаптацію освітньої (навчальної) діяльності навчальних закладів та її результатів до сучасних умов, у яких здійснюється виконання завдань з охорони прав, правопорядку за кваліфікаційними характеристиками (знання, уміння, навички, комунікація, автономність та інші ціннісні характеристики); можливість системного супроводу особистісного та кар’єрного розвитку персоналу.

Об’єктивна, зовнішня сторона кар’єри − це послідовність займаних індивідом професійних позицій, й суб’єктивна, внутрішня сторона − це те, як людина сприймає свою діяльність.

Зазначені процеси визначили ключовою потребою для кожної держави формування ефективної державної кадрової політики, що спрямована на проведення докорінних змін у сфері управління людськими ресурсами, передусім, в інтенсивному розвитку професійно підготовленого персоналу, його цільовій підготовці, а також у формуванні нової системної моделі кар’єрного росту [5, с. 51-52].

Отже, на позитивну мотивацію кар’єрного росту, починаючи з прийняття на службу, самовираження, зміна навиків, знань, здібностей оцінювання у процесі діяльності та забезпечення планування і поступовості зростання через періодичне навчання, впливає моделювання професійної кар’єри, як у межах організації, так і поза нею.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Лозовецька В. Т. Професійна кар’єра особистості в сучасних умовах : монографія. Київ. 2015. 279 с.

2. Борисенко О. М. Психологічні особливості кар’єрного зростання працівників поліції. *Сучасні стратегії та перспективи оптимізації взаємодії поліції і населення в соціумі*: матеріали круглого столу, 23 листопада 2017 р. / упорядники З. Р. Кісіль, Л. Й. Гуменюк. Львів: ЛьвДУВС, 2017. 172 с. (с. 118-121).

3. Галай А. О. Недержавні організації юридичного спрямування як учасники публічного управління : монографія. К.: КНТ, 2015. 408 с.

4. Реформування правової системи України: проблеми і перспективи розвитку в контексті європейських інтеграційних процесів. Міжнародна науково-практична конференція (Київ, 28-29 квітня 2004 р.). Збірник наукових праць. В 2 ч. / Редкол.: С. А. Єрохін, В. Ф. Погорілко, Я. М. Шевченко та ін. К.: Національна академія управління, 2004. Ч. 1. 704 с.

5. Освітньо-наукове забезпечення діяльності правоохоронних органів і військових формувань України : тези VI Всеукраїнської науково-практичної конференції (15 листопада 2013 року). Хмельницький : Видавництво НАДПСУ, 2013. 816 с.

ДЕРЖАВНИЙ ЗАХИСТ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Грицкевич Юлія Василівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Параниця Сергій Павлович,
доцент, к.ю.н., професор кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

На сьогоднішній день питання захисту працівників правоохоронних органів є досить актуальним. Захист громадян від протиправних посягань займає центральне місце, що потребує створення необхідних умов для здійснення судочинства і виконання правоохоронними органами їх повноважень, а також участі у кримінальному судочинстві суб'єктів процесуальної діяльності, які б його забезпечили.

Внутрішні справи – суспільні відносини, пов’язані із захистом та охороною прав і свобод людини та громадянина, інтересів суспільства та держави, протидії злочинності, забезпеченням публічної безпеки і порядку, безпеки дорожнього руху, а також у сферах захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні, цивільного захисту та міграції (імміграції та еміграції). Органи внутрішніх справ України – система органів виконавчої влади та військових формувань, що беруть участь у формуванні та/або реалізують державну політику у сфері внутрішніх справ [1, с. 184].

На наш погляд, виключно на підставах органи внутрішніх справ здійснюють свою діяльність та ґрунтується вона на принципах законності, забезпечення та дотримання прав і свобод людини та громадянина, верховенства права, забезпечення єдності державної політики, відкритості та відповідальності.

У цій роботі аналізується державний захист як основний захист прав особи органами державної влади.

Законодавство України встановлює систему особливих заходів державного захисту працівників суду та правоохоронних органів від перешкоджання виконанню покладених на них законом обов'язків і здійсненню наданих прав, а так само від посягань на життя, здоров'я, житло та майно зазначених осіб, їх близьких родичів у зв'язку зі службовою діяльністю цих працівників. Основним правовим документом, що регламентує правовідносини у цій сфері є коментований Закон України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів». Державною охороною органів державної влади України та посадових осіб вважається система організаційно-правових, режимних, оперативно-розшукових, інженерно-технічних та інших заходів, які здійснюються спеціально уповноваженими державними органами з метою забезпечення нормального функціонування органів державної влади України, безпеки посадових осіб та об'єктів, визначених законом. Таким законом є коментований Закон України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» [2, с. 2].

Правоохоронці – це передусім ті особи, що займають відповідні посади в правоохоронних органах, на яких покладена, серед інших, функція охороняти права і свободи людей. Саме слово (термін) «правоохоронець» складається з поєднання слів «право» та «охороняти». Звичайно, не лише потрібно звертати увагу тільки на термін що має служити аргументом для відповідних висновків. Далі варто приділити увагу на те, що «працівники правоохоронного органу» та «державні службовці» – різні категорії. Тому, зокрема, норми закону України «Про державну службу» не регулюють діяльність правоохоронців.

М. В. Коваль слушно стверджує, що «правове становище працівників правоохоронних органів зумовлене певним статусом, який має відмінності від правового статусу державного службовця. Ці відмінності зумовлюються внаслідок специфіки проходження державної служби в правоохоронних органах, як і проходження державної служби у військових формуваннях, а у зв'язку із цим слід зазначити, що в Законі Україні «Про державну службу»

повинно бути зафіксовано положення про те, що державна служба – це несення служби фізичними особами в державних органах, військових форму ваннях і правоохоронних органах як посадових і службових осіб» [3, с. 178].

Отже, для покращення рівня соціального захисту у правоохоронній системі, на нашу думку, доречною була би систематизація всіх положень, що стосуються соціального захисту правоохоронців. І є дуже важливим те, щоб всім працівникам правоохоронних органів повинен забезпечуватись належний рівень соціального захисту, оскільки від цього частково залежить ефективність функціонування правоохоронних органів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Судові та правоохоронні органи: навчальний посібник / М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Ю. С. Назар, М. Т. Гаврильців, Г. Ю. Лук'янова, А. І. Годяк, М. М. Бліхар. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ. 2016. 388 с.

2. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів Закони України : Закон України від 23 грудня 1993 року № 3781-XII *Відомості Верховної Ради України*. 1994, № 11, ст.5

3. Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб»: науково-практичний коментар : станом на 27 травня 2020 року. Київ : ВД «Професіонал», 2020. 640 с.

3. Коваль М. В. Про поняття «працівник правоохоронного органу» у законодавстві України. *Актуальні проблеми держави і права*. 2007. № 477. С. 178.

ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Волошина Софія Олександрівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-4,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

На загальнотеоретичному рівні вивчені ознаки, принципи, структура, цілі, завдання, методи, засоби, стадії, форми, результати, а також співвідношення і критерії розмежування юридичної, правозастосовної, правоохоронної, поліцейської діяльності. В рамках філософії та теорії права, наук кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності досліджені зміст і взаємозв'язок діяльності слідчих і оперативних підрозділів правоохоронних органів. До вивчення конкретних напрямків діяльності Національної поліції України, Служби безпеки та прокуратури України приєднуються і представники інших наукових юридичних спеціальностей (адміністративне право і процес, інформаційне право; судоустрій, прокуратура та адвокатура; забезпечення державної безпеки України). Разом з тим деякі аспекти діяльності правоохоронних органів України залишаються маловивченими.

З часів незалежності України правоохоронні органи посіли вагоме місце у житті громадян. Однак з тих часів майже не було проведено реформ, які б мали підтримати правоохоронні органи на шляху змін та перетворень самого суспільства. Певні проблеми правоохоронної діяльності і функціонування окремих правоохоронних органів досліджувалися у роботах авторів: І. В. Арістової, О. М. Бандурки, О. С. Бодрука, С. В. Венедіктова, І. В. Зозулі, Г. Канєвського, А. Т. Комзюка, В. В. Конопльова, Н. П. Матюхіної, М. І. Мельника, А. Подоляка, Н. В. Сибільова, Т. О. Пікулі, М. І. Хавронюка, А. Хальоти, О. Шевченко, Ю. С. Шемшученка, В. К. Шкарупи та інших. [5]

Внаслідок відсутності стратегічного бачення реформи зміни в Національній поліції характеризуються не системністю, а сам процес часто орієнтований не на потреби суспільства, а на інтереси самого Міністерства та поліцейських. У 2015 році ухвалено новий Закон «Про Національну поліцію», який містить багато прогресивних положень з урегулювання порядку застосування поліцейських заходів, захисту прав людини, прозорості процедури призначення поліцейських. Нарешті відбулося розмежування повноважень: очільник поліції здійснює адміністративні функції, а політичне керівництво виконує міністр. Водночас не всі нові позитивні новації належно втілені на практиці. Окрім того, рівень злочинності стабільно високий, а єдині детективні підрозділи і спрощена процедура розслідування для дрібних кримінальних правопорушень досі не створені. Органи досудового розслідування залишаються перевантаженими та неефективними.

Важливою реформою у сфері органів правопорядку є запуск Державного бюро розслідувань (ДБР). ДБР – орган досудового розслідування, уповноважений розслідувати злочини (окрім підслідних НАБУ), вчинені топ-політиками, народними депутатами, держслужбовцями вищого рівня, суддями, прокурорами, поліцейськими та іншими службовцями органів правопорядку.

З часу ухвалення КПК в 2012 році Кодекс піддається хаотичним і несистемним змінам. Зміни до КПК і КК України суттєво впливають на ефективність боротьби зі злочинністю, що стала справжнім викликом для органів правопорядку [6, с. 36].

Досвід країн Європейського Союзу свідчить про своєрідні національні історичні традиції, економічні, політичні, правові особливості, специфічні тенденції розвитку правоохоронних органів, виходячи з їх форми державного устрою та ін. Наприклад, Федеральні правоохоронні відомства Німеччини складають з: Федерального відомства з охорони Конституції (політична поліція й контррозвідка), Військової поліції бундесверу, Федерального відомства у кримінальних справах (кримінальна поліція), Служби митного

розшуку Міністерства фінансів, Федеральної прикордонної охорони, залізничної і повітряної поліцію Міністерства транспорту тощо. Кожне відомство має власні поліцейські формування на чолі з Міністром внутрішніх справ, які фінансує уряд. Також для дослідження організації управління та визначення спеціалізації (лінії роботи) окремих правоохоронних служб у країні континентальної правової сім'ї іноді вживають категорію «організаційно-функціональна побудова» органів поліції [7, с. 220].

Організаційна одиниця структури поліції – це ієрархічно структурована система органів поліції та підрозділів з вищих до нижчих рівнів, яка визначає порядок підпорядкування та управління підрозділами у певній країні континентальної правової сім'ї відповідно до принципів воєнізованої армії.

Підсумовуючи зазначимо, що саме вивчення досвіду правоохоронних органів у Європейському Союзі є важливим для вітчизняної науки, успішної реформи правоохоронної системи України. Існуюча система правоохоронних органів була створена за радянських часів і частково трансформована протягом останніх десятиліть, іноді залишаючись недосконалою з точки зору структури та функцій. Уніфікація стандартів правоохоронних органів підвищить її ефективність та співпрацю між правоохоронними органами, тому матиме позитивний вплив на всю правоохоронну систему в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. ст. 141.

2. Копєйчиков В. В. Правознавство: [підруч.]. URL: http://www.ebk.net.ua/Book/BookPravothnavstvo/Zmist.htm.

3. Мельник М. І., Хавронюк М. І. Суд та інші правоохоронні органи. Правоохоронна діяльність: закони і коменарі: навч. посіб. К.: Атіка, 2013. 512 с.

РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Закусило Олена Олександрівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-2,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Однією із найголовніших функцій держави є правоохоронна. Від рівня її забезпечення відповідними ресурсами залежить ступінь захищеності людини та суспільства загалом, і, значною мірою, перспективи розвитку самої держави. На сьогоднішній день, як ніколи питання реформування правоохоронних органів в Україні є найбільш гарячим та дискусійним. Реалізація реформування правоохоронних органів є важливим кроком в подальшій конкурентоспроможності держави, розвитку її економіки та передумовою європейської інтеграції.

Реформування системи правоохоронних органів в Україні є програмним документом, що встановлює загальні принципи формування і функціонування системи правоохоронних органів [1]. Період формування України як незалежної держави був складним з погляду на законодавче регулювання правоохоронної діяльності. Значний приріст правопорушників, поява нових злочинів, підвищення рівня технічних можливостей виконавців злочинів та інших небезпечних факторів – така ситуація вимагала відповідно швидкої реакції з боку держави. Майже всі державні органи, що виконували правоохоронну функцію, були залучені до боротьби з цими негативними явищами. У рамках правоохоронних органів були створені нові підрозділи, іноді з майже ідентичними функціями, які раніше не були характерними для цих державних структур [2, ст.12].

Саме тому результатом реформування системи правоохоронних органів має стати ефективність її функціонування, усунення дублювання

повноважень, зменшення чисельності правоохоронних органів, а також підвищення їхнього авторитету в суспільстві [3].

Але постає наступне запитання: чи дійсно нові аналітичні органи не будуть структурою з новою назвою, але зі старими методами і навіть з тими самими людьми. Це питання також викликало занепокоєння у Європейській Бізнес Асоціації. Проблема співпраці з правоохоронними органами торкається не тільки малого бізнесу, підприємців, що діють у регіонах, а й великих міжнародних компаній та стратегічних інвесторів. Реформування системи державного управління залежить не лише від внутрішніх факторів, а й від зовнішніх, які протидіють чи трансформують зміни. Впровадження реформи є складним завданням, яке включає, зокрема, проектування, подолання юридичних перешкод та отримання громадського схвалення [4].

Зважаючи на те, що європейська та євроатлантична інтеграція є державним пріоритетом, реформування необхідно здійснювати з погляду на норми і стандарти, започатковані у цих спільнотах. Для цього потрібно вивчити сучасний стан правоохоронних органів Країни Європи та світу, зокрема, досвід їх реформування. Це стосується насамперед колишніх держав соціалістичного блоку з Центральної та Східної Європи, які зараз є членами НАТО та ЄС або країни -кандидати.

Зрозуміло, що дослідження та посилання на міжнародний досвід не мають на увазі безпосередньо скопіювати та застосувати на практиці. Проте результати аналізу цієї діяльності та деякі підходи, прийоми та методи, особливо у сфері навчання працівників, організація психологічного супроводу службової діяльності може бути ефективно використана в Україні. А саме з вирішенням проблеми низької ефективності планування центральних органів виконавчої влади, зокрема забезпечення зосередженості на результатах, а не на процесах.

Отже, можемо встановити факт, що при умовах перехідного періоду реформування правоохоронних органів стає одним з найбільш пріоритетних напрямків державної діяльності. Виражаючи сутність сучасної держави яка

спрямована на вирішення завдань щодо забезпечення прав і свобод громадян охорони конституційного ладу та усіх установлених врегульованих правом суспільних відносин. Тому правильна її реалізація повинна стати умовою гармонійного розвитку суспільства та побудови правової держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Концепція. Реформування системи правоохоронних органів України (Розділ I. Загальні положення). URL: https://ips.ligazakon.net/document/JF47A00A?an=3

2. Клименко Н.І. Правоохоронні органи України : навчальний посібник. Київ : Видавництво Європейського ун-ту, 2002. 194 с.

3. Концепція. Реформування системи правоохоронних органів України (Розділ II. Етапність та напрями реформування правоохоронних органів України). URL: https://ips.ligazakon.net/document/JF47A00A?an=3

4. Корнієнко П. С. Особливості правозахисної діяльності Верховної Ради України. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2013. № 12. С. 98-104. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/bmju_2013_12_32

РОЛЬ І МІСЦЕ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У ДЕРЖАВІ

Микитенко Вікторія Станіславівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-2,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін та
організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Сучасний етап розбудови української державності свідчить про необхідність кардинального реформування системи правоохоронних органів, діяльність яких є запорукою побудови демократичного суспільства. Однак даний процес значно ускладнюється через відсутність нормативного визначення поняття «правоохоронний орган» та наявність чисельних суперечностей у теоретичних джерелах, у яких робиться спроба визначити необхідні та достатні ознаки даного феномена [1]. Саме тому встановлення ролі та значення правоохоронних органів у системі органів державної влади має першочергове значення в аспекті визначення шляхів підвищення ефективності їх діяльності, а отже, й забезпечення належного функціонування держави в цілому.

Незважаючи на той факт, що термін «правоохоронні органи» широко вживається не лише у засобах масової інформації, але й у нормативних актах та юридичній літературі, в Україні ще не склалося чітке уявлення про його зміст через відсутність законодавчого тлумачення.

Окремі проблемні питання щодо функціонування правоохоронних органів та напрямків удосконалення їх діяльності неодноразово потрапляли в поле зору різних науковців. Зокрема їй приділяли увагу: О.М. Бандурка, А.П. Гель, Г.С. Семаков, С.П. Кондракова, В.Л. Федоренко, С.М. Кременчуцький, М.І. Мельник, М.І. Хавронюк, Ю.М. Грошевий, М.В. Руденко, В. М. Гірич, В.В. Долежан, М.В. Косюта та інші. Однак незважаючи на чималу кількість наукових розробок, у юридичній літературі відсутні комплексні наукові

дослідження, присвячені визначенню місця правоохоронних органів у системі органів державної влади.

В науковій літературі вказується, що правоохоронні органи – це спеціально уповноважені державні органи, які забезпечують дотримання та реалізацію прав і свобод громадян, законності та правопорядку згідно із встановленими законом правилами та процедурами відповідно до своєї компетенції [2, с. 50–51].

Отже, до одних з основних ознак, які характеризують правоохоронні органи, слід віднести те, що їх діяльність спрямована на запобігання та протидію правопорушенням, забезпечення прав, свобод та інтересів особи (основний напрямок їх діяльності), тобто виконання правоохоронної функції держави; вони представлені виключно державними органами, а тому до них не можна відносити недержавні формування, громадські організації тощо. При цьому зазначимо, що остання з названих вище ознак потребує деяких уточнень. Так, окремі з науковців, визначаючи сутність правоохоронних органів як державних, указують на те, що вони є представниками виключно виконавчої влади.

Зокрема, С.Ф. Денисюк відмічає той факт, що окремі з учених-правознавців правоохоронні органи розглядають виключно з позиції їх віднесення до органів виконавчої влади [3, с. 119]. Також, як стверджує Т.О. Пікуля, правоохоронні органи входять до системи органів виконавчої влади й, у такий спосіб, відрізняються від суду та прокуратури [4, с. 71].

Отже, аналіз наведеного матеріалу дозволяє стверджувати, що правоохоронні органи посідають особливе місце в системі органів державної влади. Більшість із правоохоронних органів є представниками органів виконавчої влади. Однак окремі з таких органів, з огляду на специфіку їх правового статусу, не можна віднести до жодної з гілок влади. Особливе місце правоохоронних органів у системі органів державної влади зумовлено їх функціональним призначенням. Так, основним напрямком роботи даних органів є реалізація правоохоронної функції, що знаходить свій прояв у

діяльності із забезпечення прав, свобод та інтересів особи, протидії та боротьби із правопорушеннями. При цьому слід враховувати, що окремо взятий правоохоронний орган буде реалізовувати таку функцію з огляду на коло суспільних відносин, у межах яких він здійснює свою компетенцію. Саме це зумовлює значну кількість правоохоронних органів у системі органів державної влади. У сукупності наведене й зумовлює значення правоохоронних органів у системі органів державної влади: їх діяльність спрямована на забезпечення функціонування відповідних суспільних інституцій; вони забезпечують виконання завдань держави в цілому, а отже, й функціонування державних органів, відповідальних за їх реалізацію; забезпечують перебіг усіх суспільних відносин у державі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Шай Р. Я. Правоохоронна функція правової держави: теоретико-практичний аспект : автореферат дис.. канд.. юр. наук : 12.00.01. Національний університет «Львівська політехніка». Львів, 2012. 20 с.

2. Куліш А. М. Правоохоронна система України: адміністративно-правові засади організації та функціонування : дис. … доктора юрид. наук : 12.00.07. Х, 2009. 433 с.

3. Денисюк С. Ф. Громадський контроль за правоохоронною діяльністю в Україні: адміністративно-правові засади : дис. … доктора юрид. наук : 12.00.07. К, 2010. 393 с.

4. Пікуля Т. О. Правоохоронні органи в механізмі держави України (теоретико-правові питання функціонування) : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.01. К, 2004. 203 с.

РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ

Ревера Анастасія Олександрівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-2,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Упродовж усього періоду незалежності інститут прокуратури перебуває у стані реформування. Процес реформування характеризується безсистемністю та непослідовністю. Як слушно зазначив О. О. Первомайський, суспільству слід очікувати або продовження та завершення вже розпочатої реформи прокуратури, або початку нової реформи [1].

Реформування органів прокуратури – це першочергові заходи, передусім пов'язані з кадровим перезавантаженням органів прокуратури. Ця реформа була розпочата більш як два роки тому, згідно з законом, це відбувається шляхом атестації її працівників.

Будь-яка реформа – це складно і незручно. Завжди простіше просто очолити вже існуючий інститут влади (якщо судилося) і не створювати для колег, так би мовити, незручностей. На старті цієї реформи прокурорів у системі було 11702, успішно пройшли її – 7 746. Як наслідок, більше 3000 звільнених працівників Генеральної прокуратури України та регіональних прокуратур звернулися із позовами до своїх колишніх роботодавців з вимогами про поновлення на роботі та стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу. І попри зменшення їх кількості на більш ніж 30% працівники прокуратури не лише втримали показники роботи на рівні минулих років, а й суттєво їх активізували.

Після проведення атестації замість чинної структури органів прокуратури було побудовано нову в такому вигляді: Офіс Генерального прокурора, обласні прокуратури, окружні прокуратури. Генеральному

прокурору надається право ліквідовувати та реорганізовувати окружні та обласні прокуратури.

Зміни відбуваються як у внутрішніх процесах (єдині стандарти, уніфікація, оптимізація, чесність та прозорість в оцінці та розвитку, в акценті на навчанні), так і у зовнішніх процесах (в сервісній функції для суспільства, ефективній роботі з громадянами) [2].

Так, на час здійснення конституційної реформи щодо правосуддя на прокуратуру було покладено 5 функцій, різних за своїм спрямуванням. У 2019 році прокуратура зі створенням і початком функціонування Державного бюро розслідувань зрештою втрата тилу повноваження проводити досудове розслідування, у зв’язку з чим усі незавершені розслідування передано відповідно до кваліфікації до Державного бюро розслідувань, Національного антикорупційного бюро України, Служби безпеки України [3]. Припинення здійснення функції досудового розслідування є позитивною зміною у діяльності прокуратури, оскільки це суттєво зменшує навантаження органу і надає можливість з більшою ефективністю здійснювати інші, більш притаманні органам прокуратури функції.

Метою реформи є створення ефективної прокуратури, яка б користувалася повагою суспільства, в якій буде престижно працювати завдяки можливостям для справедливого кар'єрного зростання та професійного розвитку.

Кроками цієї реформи є:

– стратегія прокуратури та реорганізація органів прокуратури – перезавантаження та оптимізація організаційної структури органів прокуратури у відповідності до стратегічних напрямів діяльності та вимог суспільства;

– нова кримінальна політика та стандарти діяльності прокурорів – офіс генерального прокурора буде працювати у відповідності до нових пріоритетів кримінальної політики. Прокуратура для суспільства – це означає, що

прокуратура буде орієнтуватися на суспільство та у своїй діяльності використовуватиме сучасні механізми комунікації з громадськістю;

– нова модель людського та організаційного розвитку – основу управління людськими ресурсами складатимуть кращі сучасні практики професійного розвитку та мотивації працівників прокуратури. Справедлива система оцінювання якості роботи прокурора забезпечить умови для кар'єрного зростання відповідно до результатів особистих досягнень.

Отже, на сучасному етапі процес реформування прокуратури має позитивні моменти, як-то уточнення вимог до кандидатів на посаду прокурора та виключення ризиків для незалежності прокуратури. З іншого боку, реформа не охоплює визначення і конкретизацію мети, завдань та функцій прокуратури, не прибирає неузгодженості щодо понять вищої юридичної освіти та стажу роботи у галузі права, а дискусійні норми щодо заробітної плати прокурорів були визнані неконституційними з використанням хибної позиції в мотивуванні. Реформа прокуратури повинна мати системний характер, інакше нововведення і надалі характеризуватимуться непослідовністю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Окрема думка судді Конституційного Суду України Первомайського О.О. у справі № 1-223/2018(2840/18) за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення пункту 26 розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення» Бюджетного кодексу України.

2. Прокуратура припиняє функцію досудового розслідування. *Закон і Бізнес*. 2019. № 12.

3. Офіс Генерального прокурора. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/reform.

АКУАЛЬНІСТЬ РЕФОРМУВАННЯ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Федотова Анастасія Сергіївна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-2,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

На шляху України до вдосконалення і відповідності сучасним тенденціям ЄС постає багато перешкод. Однією із них є неефективність заходів у сфері боротьби з злочинністю. Питання про реформування правоохоронних органів існує вже давно, але за своєю специфікою воно є складним і потребує довгострокового вирішення.

Зробивши європейський вибір, наша країна зобов`язана змінити роль та функції правоохоронних органів, які б відповідали принципам Ради Європи згідно із Висновком Парламентської Асамблеї РЄ № 190 (1995 рік) від 26 вересня 1995 року [1].

Особливо тяжкими для держави є злочини в економічній сфері. Ще у 2017 році на реформуванні ДФС почали активно наполягати МВФ і Європейський союз. У вищезазначеній реформі є кілька векторів:

– злиття всіх регіональних митниць в одну юридичну особу (Міжрегіональну митницю);

– ліквідація податкової міліції і створення фінансової поліції як структурного підрозділу Мінфіну;

– повна реорганізація ДФС [2].

На нашу думку, причиною реорганізації ДФС стало питання про взаємодію платника податків із державою. Корумпована податкова служба не стимулює виконання платників виконувати свій обов`язок перед державою, і навпаки (62% скарг бізнесу стосуються роботи податкової служби). Власне,

через це точно не домогтися довіри громадян до влади, провадженої нею політики і т.д. [3].

Комітет управління Проектом комплексної реформи ДФС визначив чотири головні напрямки реформи в короткостроковій перспективі:

– обслуговування платників податків. Метою цього напрямку є мінімізація черг і роботи з документацією. Для зниження рівня фізичних контактів будуть створені онлайн-кабінети та call-центри;

– податкові перевірки. Планується провести автоматизацію камеральних перевірок шляхом розробки певних алгоритмів. Планується провести автоматизацію камеральних перевірок шляхом розробки певних алгоритмів.

– погашення боргу. Проблемою є те, що через підприємства-банкрути більше ніж 50% боргу неможливо стягнути. Отже, основне завдання – розробка системи сегментації боржників. Вона буде виконувати роль «фільтра» , тобто сортувати їх у пріоритетному порядку і направляти ресурси податкової на тих, з яких більш імовірно стягнути борг.

– робота з персоналом. Суттєве скорочення штату призвело до нераціонального розподілу функцій між працівниками, що створює жорсткі перепони для ефективного функціонування служби.

Не менш важливим є створення нового єдиного органу, що буде відповідати за економічну безпеку країни – Бюро Економічної Безпеки.

Бюро буде розслідувати кримінальні правопорушення, які були підслідні податковій міліції (злочини в сфері боротьби з незаконним обігом підакцизних товарів, ухилення від сплати податків, умисне доведення підприємства до банкрутства).

Різниця між БЕБ і ДФС полягає у тому, що перший створюється і функціонує як аналітичний орган, а не силовий, хоча в той же час матиме правоохоронну функцію. ЦЕ дозволяє йому боротися з системними проявами тіньової економіки на загальнодержавному рівні [4].

Крім того суттєво відрізнятиметься механіка досудового розслідування. За чинним КПК заяву про злочин необхідно невідкладно зареєструвати в

ЄРДР. Після цього аналітик, дослідивши інформацію буде давати рекомендації щодо оперативно-розшукових чи слідчих дій. Стратегічні та оперативні аналітичні відділи обмінюючись інформацією між собою, будуть формувати Big Data, що допоможе подолати прояви тіньової економіки. В чинних правоохоронних органах такого немає і ніколи не було.

Підсумовуючи усе вище сказане, можна зробити висновок, що ліквідація ДФС та створення БЕБ була неминуча, адже ефективна робота органу, що відповідає за економічну безпеку країни є однією із головних умов зростання держави. Вона гарантує повноцінне наповнення бюджету, виконання державних функцій та фінансування необхідних реформ.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Дєєва Н.А. Оподаткування в Україні: навч. посіб. / [Дєєва Н.А., Рединa Н.І, Дулік Т.О.]; за ред. Н.І. Рединої. К.: Центр учбової літератури, 2009. 544 с.

2. Концепція реформування податкової системи : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 19 лютого 2007 року № 56-р URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/56-2007-р.

3. Стратегія реформування податкової системи : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23 грудня 2009 року № 1612-р URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1612-2009-р.

4. Про заходи щодо реформування податкової політки : Указ Президента України від 31 липня 1996 року № 621/96 URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/621/96

ПРОБЛЕМИ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЩОДО БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ

Ченцова Євгенія Євгеніївна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін та
організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

У наш час, на превеликий жаль, корупція вважається одним із досить важких факторів, з яким Україна старається боротись. Хочу розпочати із самого визначення. Тож, що ж таке корупція? Корупція – це зловживання службовими повноваженнями, для отримання вигоди для себе або ж для іншої людини, яка пропонує хабар, тобто пільги, майно, негрошову вигоду, шахрайство, вимагання, зловживання або розкрадання. Загалом існують й інші погляди на поняття корупції, але це завжди несправедливий розподіл державних ресурсів під впливом приватних осіб. І справа не лише в грошах. Це може бути будь-що, починаючи з послуг, закінчуючи товарами або іншими можливостями [2, с. 91].

Корупція – є великою соціально-політичною проблемою в Україні. Багато людей виступає проти неї, але всі зусилля її побороти є марними. Якщо розглядати більш детально суб'єктів корупційних правопорушень, то можемо побачити, що корупційними схемами, можуть користуватись як і бізнесмени так і посадовці. Корупційні схеми мають припиняти та нести відповідальність суб'єкти відповідальності, а саме особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.

Розглядаючи боротьбу правоохоронних органів з корупцією, хочу зазначити, що спершу держава повинна забезпечити належні та ефективні передумови для незалежного та якісного функціонування правоохоронної системи, для того, щоб ліквідувати, знищити або хоча би зменшити корупційні фактори, внаслідок яких явище корупції стає свідомо нормальним.

Якщо держава не попіклується про правоохоронні органи, в підсумку є вірогідність повторення подій 2014 року, коли в країні панували громадські люстрації правоохоронців, які були передусім громадською незгодою з правоохоронною системою.

Кожен правоохоронний орган прихильний здійсненню антикорупційної діяльності в рамках своєї організаційної структури. Основний аргумент на користь низької ефективності антикорупційної діяльності конкретного правоохоронного органу пов'язаний з нездатністю завершити судову реформу (тобто не створення антикорупційного суду), але такі аргументи не підтверджуються достатніми доказами, адже сили та засоби, надані до правоохоронних інституцій, достатні. Справа полягає в тому, що вони не будуть реалізовуватись через низку об'єктивних і суб'єктивних причин [3, с. 222].

Відомо, що наслідки корупції в правоохоронній системі пов'язані, по-перше, зі значними проблемами в самій правоохоронній системі, а по-друге, з негативними наслідками корупції в системі державного управління. У найбільш загальній формі результатом корупції (особливо в правоохоронних органах) є дисбаланс в деяких соціально-правових відносинах, який призводить до негативних наслідків у вигляді підриву авторитету влади державних органів, порушення інституційних структур і зв'язків, недовіри до суспільства, рівного розуміння реформ і необхідних для конструктивних змін в перетвореннях, а також зростання злочинності. Крім того, корупція в державі та сфері правоохоронної діяльності, поряд з прямими негативними явищами, також шкодить глобальним сферам: економіці, соціально-політичній сфері, державної безпеки, області зовнішніх зв'язків та міжнародного іміджу [1, с. 127].

Але насправді, корупція існує не лише в державному, а й в приватному секторі. Наприклад, велике підприємство може бути залучене до масштабних корупційних схем і впливати на вигідні рішення шляхом підкупу чи хабарництва. Щодо місцевих чиновників, то їх фінансовий контроль та

контроль претендентів на посади в органах місцевого самоврядування покликаний викрити корупцію шляхом підвищення прозорості їх власності, дозволяючи чиновникам розрізняти їх задекларований і реальний майновий стан. Також одним із ризиків корупції є відсутність або недостатня доступність процедури отримання адміністративних послуг. На практиці обсяг інформації, доступної на офіційних сайтах та в приміщенні органу, суттєво відрізняється і залежить насамперед від організаційних факторів та ініціативи керівництва групи. Як результат, доступність інформації в поєднанні з низькою якістю та плутаниною вітчизняного законодавства є додатковим фактором, що збільшує потенціал корупції.

Підсумовуючи, важливо додати, що корупція є найнебезпечнішим для суспільства та держави явищем. Сучасні реалії потребують розробки і впровадження в Україні нової антикорупційної стратегії. Але ми мусимо розуміти, що корупція на превеликий жаль існує, своїми протиправними діями корупціонери обкрадають державу та кожного з нас. Багато людей бажають бачити Україну економічно і культурно розвинутою, чесною, справедливою по відношенню до своїх громадян, для цього ми громадяни повинні дотримуватися законів держави .

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Шевченко О. В. Проблемні аспекти боротьби з корупцією в правоохоронних органах. України. *Вісник Вищої ради юстиції*. № 2 (6). 2011. С. 126–134.

2. Ніколенко О. В. Корупція у правоохоронних органах як складова організованої злочинності. *Науковий вісник Херсонського державного ун-ту*, 2013. Вип. 5. Т. 2. С. 91–93.

3. Тіньков А. Л. Запобігання та протидія політичній корупції в системі державного управління України : дис. канд. наук з держ. управл. Національна академія державного управління при Президентові України. К. 2013. 222с.

РОЗВИТОК СИСТЕМИ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Щербань Каріна Сергіївна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Розбудова в Україні демократичної правової соціальної держави обумовлює забезпечення прав і свобод, законних інтересів і безпечного існування для громадян. Досягнення надійного захисту людини як вищої соціальної цінності вимагає ефективного функціонування держави як основного і єдиного суб'єкта право охорони, що визначає завдання реформування системи правоохоронних органів в Україні.

Існуючий стан організації служби правоохоронних органів через низку проблем теоретико-методологічного й нормативно-правового характеру наразі характеризується певною ситуативністю, а формування ланки правоохоронних органів – неузгодженістю й непослідовністю їхньої діяльності, відсутністю комплексного бачення системи правоохоронних органів та перспектив її розвитку. Все це вимагає трансформації організації та діяльності правоохоронних органів у напрямі побудови цілісної структурованої системи, поглибленої інтеграції у правоохоронну діяльність принципів верховенства права, конституційної законності й додержання прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, вироблення єдиної державної політики у правоохоронній сфері. З огляду на це й вбачаються актуальними питання перспектив розвитку системи та діяльності правоохоронних органів [1].

Правоохоронна система держави – це державні правоохоронні органи, які на підставі законодавства здійснюють правоохоронну, правозастосовну та правозахисну діяльність. Діяльність правоохоронних органів спрямована на

забезпечення законності і правопорядку, захист прав та інтересів громадян, соціальних груп, суспільства і держави, попередження, припинення правопорушень, застосування державного примусу або заходів громадського впливу щодо осіб, які порушили закон та правопорядок [2].

Завдання правоохоронної діяльності полягають у захисті встановлених Конституцією України суспільного ладу держави, економічної та політичної систем, прав і свобод людини і громадянина, законних інтересів юридичних осіб – суб'єктів усіх форм власності, економічної та інформаційної безпеки держави, суверенітету і територіальної цілісності України.

Отже, правоохоронний орган – це юрисдикційний орган, уповноважений державою виконувати в установленому законом порядку функції або завдання з охорони права, охорони правопорядку, розслідування або запобігання порушень права, відновлення порушеного права, захист національної (державної) безпеки, підтримання правопорядку, забезпечення стану законності [2].

До правоохоронних органів відносяться суд, прокуратура, поліція, органи служби безпеки, антикорупційні органи (НАБУ, НАЗК), військова служба правопорядку у Збройних Силах України, служба зовнішньої розвідки України, митні органи, органи охорони державного кордону, органи Державної податкової служби України, органи установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи Державної фінансової інспекції, рибоохорони, державної лісової охорони, Антимонопольний комітет України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Управління державної охорони України, Державна санітарно-епідеміологічна служба, Державна екологічна інспекція.

Опрацьовуючи Концептуальні засади реформування системи правоохоронних органів України, на мій погляд, необхідно визначити кілька ключових запитань і дати на них відповідь. Що являє собою правоохоронна система в Україні? Чи співпадає це поняття з поняттям "правоохоронні органи"? Власне, саме визначення "правоохоронна система" означає

сукупність державних органів і установ, що мають здійснювати охорону прав і свобод людини та громадянина. У цьому сенсі слід насамперед визначитися, які органи і за якою ознакою мають називатися правоохоронними, скільки їх має бути у державі, на яких принципах і за якими ознаками вони об'єднуватимуться у правоохоронну систему держави.

Розвиток системи та діяльності правоохоронних органів вимагає часу, певної послідовності і етапності. Але визначатися це повинно не масштабами тих чи інших структур, а логікою, об'єктивними, нагальними вимогами нашої дійсності. Не менш потрібним заходом розвитку організації діяльності правоохоронних органів виступає вдосконалення подібних профільних «правоохоронних» законів України, їх узгодження з базовими положеннями законодавства про систему правоохоронних органів України, приведення у відповідність до нагальних потреб охорони права в Україні і міжнародних норм.

Аналіз норм національного законодавства дає можливість зробити висновок, що правоохоронні органи здійснюють свою діяльність у двох напрямах – стратегічному, який спрямований на запобігання (профілактику), і тактичному, основною метою якого є виявлення, припинення та розслідування вже скоєних кримінальних правопорушень. Отже, для розвитку системи та діяльності правоохоронних органів має спрямовуватися на ефективний результат, забезпечення прозорості, створення умов нетерпимості до корупції.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Соколенко О. Л. Перспективи розвитку системи та діяльності правоохоронних органів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2013. Випуск 22. Частина І. Том 2. с. 231-235.

2. Загальна теорія держави і права. М. В. Цвик, В. Д. Ткаченко, Л. Л. Богачова та ін.; за ред. М. В. Цвіка, В. Д. Ткаченка, О. В. Петришина. Харків: Право. 2007. с. 432.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Якубівська Юлія Вячеславівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПМПФ-20-4,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Буток Олена Володимирівна,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

Актуальність теми дослідження полягає у тому, щоб з раніше вже перереформованої репресивної міліцейської системи в більш ефективний правоохоронний орган, створити нові умови та розробити модернізовану систему захисту прав та свобод громадян, гарантувати громадський порядок, боротися зі злочинністю у всіх сферах суспільних відносин.

Як раніше зазначив директор Інституту законодавства Верховної Ради України Олександр Любимович Копиленко, що «будь-які реформаторські надії неможливі без виконання двох основних принципів: рівності громадян перед законом та беззастережного виконання чинного українського законодавства».

Для початку ефективного реформування правоохоронних органів слід дослідити теоретичні та практичні проблеми правового регулювання трудових відносин між службовцями правоохоронних органів. Проблемою є аналіз сфери дії трудового права та позиції з його розширення, тобто слід більше вникнути в проблеми виникнення, зміни та припинення нових функцій трудових правовідносин службовців [1].

За приклад можна аналізувати досвід країн Європи. У Німеччині та Італії закони про боротьбу з тероризмом надають поліції право без письмової вказівки судової інстанції здійснювати обшуки громадян, їх житла, автотранспорту і затримувати підозрюваних. Характерно і те, що в більшості зарубіжних країн існує спрощений порядок розгляду судами справ про

протиправні дії, що визнаються не тяжкими і свідчення поліцейських використовуються часто як єдина і основна доказова база обвинувачення [2].

Слід зазначити, що останнім часом в Україні спостерігається інтенсивне впровадження новітніх інформаційних технологій практично у всіх сферах життєдіяльності, у тому числі й в діяльності правоохоронних органах. Впровадження сучасних інформаційних технологій, інформаційна допомога у розкритті та попередженні злочинів, постійне функціонування та удосконалення системи, розшук злочинців – все це надає багатоцільову статистичну інформацію, яка буде допомагати правоохоронним органам у боротьбі зі злочинністю. Але на практиці застосування технічного потенціалу перебуває на низькому рівні і потребує висококваліфікованих кадрів [3].

Фізичній підготовці належить одне з найбільш основних місць у системі підготовки правоохоронних органів всього світу. За результатом ознайомлення з певними професійними літературними джерелами, можна стверджувати, що у Європі накопичено значний досвід підготовки працівників правоохоронних органів. Аналіз практики правоохоронної діяльності засвідчує, що функціональні обов'язки поліцейського здатна виконувати людина з високим рівнем відповідальності за результати своєї службової діяльності, яка володіє комплексом знань, практичних навичок і сформованих професійно важливих рис, набутих під час спеціальної підготовки [4].

Як зазначає С. Є. Бутов, фізична підготовка особового складу правоохоронних органів України – це навчально спрямований процес забезпечення спеціалізованої фізичної підготовленості до професійної діяльності зі специфічними професійними характеристиками. Фізична підготовка в правоохоронних органах має забезпечувати збереження здоров'я, творчої і трудової активності, усебічний розвиток фізичних якостей, професійно важливих умінь і навичок працівників, необхідних для виконання службово-оперативних завдань. Адже високий рівень фізичної підготовки, досконале володіння технікою і тактикою застосування заходів фізичного впливу, навичками самозахисту та прийомами рукопашного бою в

екстремальних ситуаціях службової діяльності – професійний обов'язок кожного працівника правоохоронного органу [4].

Реформування системи правоохоронних органів є актуальним і необхідним кроком для демократичної соціальної правової держави. Розвиток системи правоохоронних органів повинен бути планомірним і послідовним, також вимагає висококваліфікованих кадрів, наукового, правового, фінансового і матеріально-технічного забезпечення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Мельник, К. Ю. Проблеми правового регулювання трудових відносин службовців правоохоронних органів : монографія. Харків : Харк. нац. ун-т внутр. справ, 2009. 360 с.

2. Каркач П. Координація діяльності правоохоронних органів держав-членів Європейського Союзу. *Історико-правовий часопис*. 2013. № 1. С. 127–134.

3. Сурмин Ю. П. Теория систем и системный анализ: учеб. пособие. К.: МАУП, 2003. 242 с.

4. Бондаренко В. В. Професійна підготовка працівників патрульної поліції: зміст і перспективні напрями : монографія. Київ : Кандиба Т. П., 2018. 524 с.

5. Бутов С. Є. Основи спеціальної фізичної підготовки працівників органів внутрішніх справ : навч. посіб. / за заг. ред. Я. Ю. Кондратьєва, Є. М. Моісеєва. Київ : Нац. акад. внутр. справ України, 2003. 336 с.

ПРОБЛЕМАТИКА КОРУПЦІЇ В ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНАХ

Панкратова Анастасія Вікторівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Лисеюк Андрій Миколайович,
к.ю.н., доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності,
Університет державної фіскальної служби України

Корупція – це визначення доволі популярне в нашому суспільстві. Корупція-це негативне явище яке притаманне людині яка хоче збагатитися за рахунок посадової можливості. Ще з давніх-давен зародилось хабарництво. Причини цьому невдало побудована система державного правління.

Корупція в правоохоронних органах України є однією з найбільших загроз для економічного і культурного розвитку українського народу, а також для існуючого правопорядку. Відтак, корумпованість вказаних державних органів і неналежна протидія поширенню й поглибленню в них корупції – це суттєва проблема для національної безпеки держави, вирішення якої є одним з найважливіших сьогочасних завдань України. Окрім того, проблематика протидії корупції в правоохоронних органах є важливим питанням досягнення європейського майбутнього України, що випливає з низки положень Угоди про асоціацію між нашою державою, з однієї сторони, та ЄС, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами [1, с. 6].

Правоохоронні органи повинні займати ключове місце у питаннях боротьби з корупцією і, по суті, забезпечити імунітет держави від злочинності. Очевидно, що корумповані правоохоронні органи не в змозі ефективно протидіяти тим явищам і процесам, які реально загрожують безпеці особистості, суспільства і держави. У зв’язку із цим найбільшу небезпеку для громадян створює не лише корупційна злочинність чиновників, а саме вчинена працівниками правоохоронних органів, тому корупцію слід розглядати не тільки як об’єкт правового дослідження, а й як психологічне і моральне явище, адже це не лише певні дії, а й система негативних поглядів, переконань,

установок, спосіб мислення, який формує стиль життя працівника правоохоронного органу. В. Плекан зазначає, що саме такі факти формують у населення дефекти правосвідомості, негативне відношення до всієї правоохоронної системи і стимулюють існування та розвиток так званої «тіньової юстиції» [2, с. 231].

Тому ми вважаємо,що в нашій країні не можливо позбутися корупції назавжди,так як це закладено державою ще з 17 ст., але ми можемо зменшити корумпованість в країні якщо кожен правоохоронець буде працювати на совість та не буде брати хабарі при своїй посаді.

Законодавством встановлено низку положень, що за змістом є обмеженнями та заборонами певних видів поведінки посадових осіб, а за своїм призначенням це – засоби запобігання корупції. Необхідно такі положення знати, розуміти та дотримуватись у своїй повсякденній діяльності. Крім того, законодавство встановлює низку вимог та процедур, спрямованих на запобігання корупції. Усі ці інструменти становлять комплекс антикорупційних механізмів, які виступають «бар'єрами» на шляху вчинення корупційних правопорушень [3].

Єдина мета зусиль усіх державних органів у цьому напрямі – це забезпечення дотримання прав і свобод громадян, якнайповнішої реалізації їхніх законних інтересів, адже єдиним чинником ефективності роботи у цьому випадку є те, наскільки громадяни задоволені виконанням зобов'язань, які бере на себе держава [4].

Важливим фактором запобігання проявам корупції є вдосконалення діяльності органів по боротьбі з корупцією.

Необхідно більше уваги приділяти своєчасному реагуванню на повідомлення громадян, засобів масової інформації, результати соціологічних досліджень про корупційні діяння та інші протиправні дії посадових осіб, поширеність корупції в окремих відомствах.

Одним із головних напрямів має бути створення умов, які б обмежували безпосередній контакт з клієнтом і таким чином унеможливлювали скоєння корупційних діянь державними службовцями.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Коваленко Ю. О. Адміністративно-правовий механізм інформаційного забезпечення протидії корупції в правоохоронних органах України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2018. 255 с.

2. Плекан В. Особливості та причини виникнення корупції в правоохоронних органах України. *Підприємство, господарство і право*. 2021. № 4. С. 231-238.

3. Обмеження щодо використання службового становища – ефективний антикорупційний механізм. Державна податкова служба України. Офіційний портал. URL: https://km.tax.gov.ua/diialnist/zapobigannya-proyavam-koruptsii-/informatsiyni-materiali/print-425681.html

4. Вальчук Ю. В. Корупція як соціально-політичне явище: стан і тенденції корупції в Україні. International Scientific Journal "Internauka". URL: https://www.inter-nauka.com/uploads/public/15832283772761.pdf

ПРОБЛЕМИ БОРОТЬБИ ІЗ ЗЛОЧИННІСТЮ В ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНАХ

Тарасюк Карина Олександрівна,
здобувач вищої освіти першого бакалаврського рівня,
навчальної групи ПДБП-21-1,
Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Тішин Андрій Володимирович,
старший викладач кафедри спеціальних дисциплін
та організації професійної підготовки,
Університет державної фіскальної служби України

На жаль, в Україні в наш час забагато стало актуальних проблем боротьби із злочинністю. Зростання випадків злочинності придає шкоду не тільки людям, країні, але ще і нашій державі . Злочинність – це неочікувана ситуація, яка виникає внаслідок недотримання певних умов. Адже злочинних випадків з кожним разом збільшується.

Потрібно розуміти, що всі види злочинів – є кримінальним правопорушенням, за які потрібно вміти нести відповідальність. І тому, займаються цією роботою правоохоронні органи.

Правоохоронні органи – це органи, які здійснюють функцію контролю та правопорядку в країні, надають охорону та захист прав людини.

Боротьба зі злочинністю – складна системна діяльність, що являє собою єдність трьох наступних підсистем: загальної організації боротьби; попередження злочинності та правоохоронна діяльність. Це одна зі сфер соціального управління, що забезпечує вплив:

а) на причини та умови, що сприяють вчиненню злочинів;

б) на саму злочинність з метою попередження та припинення її само детермінації , недопущення рецидиву злочинів . Розкриття злочинів, розшук та викриття осіб, що їх вчинили, є першочерговими завданнями кримінології, оперативно-розшукової діяльності, пенітенціарної кримінології, криміналістики. Для позначення такої превентивної діяльності в кримінології застосовують терміни «запобігання злочинам (злочинності)», «профілактика злочинів (злочинності)»,«попередження злочинів (злочинності)»,

«відвернення злочинів»,«припинення злочинів», «боротьба зі злочинністю» [1, с. 150; 2].

Результативність діяльності правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю безпосередньо залежить від якісного, своєчасного і достатнього інформаційно-аналітичного забезпечення цієї діяльності. У нормативно-правових актах і науковій літературі поряд із терміном «інформаційно-аналітичне забезпечення» часто вживаються терміни «інформаційне забезпечення», «інформаційно-аналітична діяльність», «інформаційно-аналітична робота», «аналітична робота», «кримінальний аналіз» [3, с. 187].

Вважається, що координаційна діяльність правоохоронних органів у сфері протидії злочинності визначена одним із головних пріоритетів у роботі прокурорів усіх рівнів. Для цього необхідна злагоджена діяльність такого механізму, що можливо лише на підставі ефективної взаємодії між правоохоронними та контролюючими органами. У зв'язку з цим для якісної протидії злочинам у зазначеній сфері та покращення взаємодії правоохоронних і контролюючих органів вважається за доцільне вжити низку організаційно-правових заходів, наприклад, залучення фахівців контролюючих та правоохоронних органів до розробки проектів регіональних програм протидії злочинності із визначенням органів, відповідальних за взаємодію щодо протидії окремим видам злочинності [4, с. 85].

В злочинності знаходять свій вияв інтересів, цінностей, установки, що перебувають у непримиренній суперечності з тими, які охороняються законом. Мета в цьому випадку – перш за все не допустити масового порушення кримінального закону шляхом впливу на процеси детермінації і причинності злочинності, а в разі його порушення – застосувати до винних примусові заходи для того, щоб домогтися їх відмови від злочинної поведінки, не дати реалізуватися відповідним злочинним задумам. Навіть попередження злочинності зовсім не означає компромісу з нею, тому що мова йде про усунення причин та умов злочинності [1, с. 153].

Для ефективної протидії боротьби сучасним загрозам злочинності сьогодні криміналістика синтезує в собі останні досягнення науки і техніки, в своїх цілях здійснює найактивнішу «інноваційну» діяльність: успішно розробляє, впроваджує використовує новітні інформаційні та наукомісткі технології, різного роду інтелектуальні системи. Науковець виокремлює три основні напрямки інноваційного розвитку криміналістики:

1) використання принципово нових матеріалів, розробка впровадження нових технологій і рішень, оскільки ця тенденція є характерною в основному для розвитку криміналістичних експертних досліджень;

2) впровадження та використання різного роду інноваційних технологій у тактику провадження слідчих (розшукових) дій;

3) активне впровадження та застосування сучасних інформаційних технологій у діяльність правоохоронних органів.

Виділені напрямки інноваційного розвитку ні в якій мірі не вичерпують можливості застосування інноваційних засобів та технологій в криміналістиці [2, с. 141].

Зауважимо, для того, щоб не було ніяких проблем із злочинністю, потрібно спочатку дізнатися причину її виникнення. Тому, ми готові швидше усунути причину виникнення злочину, щоб правоохоронці змогли захистити та забезпечити людей охороною від різних ситуацій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Кримінологічна теорія і практика: досвід, проблеми сьогодення та шляхи їх вирішення [Текст]: матеріали наук.-практ. конф. (Київ, 25 берез. 2016 р.) / [ред. кол. В. В. Чернєй, О. М. Джужа, В. В. Василевич та ін.]. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2016. 200 с .

2. Тичина Д. М. Теоретико-правові проблеми боротьби із злочиністю URL: http://elar.naiau.kiev.ua/bitstream/123456789/5734/1/%d0%9a%d0%a0%d0%98%d0%9c%d0%86%d0%9d%d0%9e%d0%9b%d0%9e%d0%93%d0%86%d0%a7%d0%9d%d0%90%20%d0%a2%d0%95%d0%9e%d0%a0%d0%86%d0%af%20%d0%86%20%201%20%d1%87_p163-166.pdf. С.150-153.

2. Шевчук В. М. Інноваційні засади криміналістичного забезпечення діяльності органів правопорядку: постановка проблеми. Paradigmatic view on the concept of world science : coll. of sci. papers «ΛΌГОΣ» with proceedings of the intern. sci. and practical conf., August 21, 2020. Toronto, Canada, 2020. Vol. 2. P. 139–144.

3. Благута Р. І., Мовчан А. В. Новітні технології у розслідуванні злочинів: сучасний стан і проблеми використання: монографія. Львів: ЛьвДУВС, 2020. 256 с.

4. Однолько І. Проблеми визначення ролі прокурора у координаційних повноваженнях щодо протидії злочинності. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2016. № 2. Ч. 2. С. 81–89. URL: http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/chasopys/ua/pdf/10-2016/02/odnolko.pdf.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ ІНТЕРНЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ

21 жовтня 2021 року

Матеріали надруковані в авторській редакції.
За достовірність фактів, посилань, стилістичне та орфографічне оформлення відповідальність несуть автори публікацій та їх наукові керівники.

Здано до друку 12.11.2021. Формат 60х84х16
Папір офсетний № 1. Гарнітура «Timens New Roman»
Ум. друк.арк. 18,5
Тираж 70 примірників. Замовлення № 1056
Примірники

Підготовлено до друку Видавничо-поліграфічним центром
Університету ДФС України
08200, вул. Університетська, 31, м. Ірпінь, Київська обл., Україна

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготовлювачів і розпосюджувачів видавничої продукції Серія ДК № 5104 від 20.05.2016